

To je ena izmed najstarejših urbanih legend. Priljubljena je bila v vsaki ameriški vojni in bil še posebej je bila priljubljena med vietnamsko vojno.

Ta evropska legenda o težkih razmerah v času Prve svetovne vojne je prerasla v mednarodno zgodbo o grozotah med Drugo svetovno vojno. V obeh obdobjih je bilo skrivno sporočilo napisano pod znamko. V zgodnjih zgodbah prispe pismo v Združene Države od sorodnikov Nemčiji, ki pišejo, da je tam vse v redu in da bi ameriški sorodniki morda želeli s paro odlepiti znamko z ovojnice za "malega Alfa". Vendar v družini ni nikogar s tem imenom. Ko se odločijo slediti navodilom in snamejo znamko, Američani pod njo najdejo z majhnimi besedami napisano: "Mi smo lačni". V nekaj različicah zgodbe "Sporočilo pod znamko" iz Prve svetovne vojne je bilo odkrito, da je vir skritega sporočila taborišče, a med Drugo svetovno vojno je to postala standardna različica. Vojak zaprt v nemškem ali japonskem koncentracijskem taborišču pošlje domov pismo s podobno zahtevo "da se znamka shrani za malega Johnnya". Pod znamko je napisano "Odrezali so mi roke!" ali "Odrezali so mi jezik!". Dejstvo pa je, da je pošto ujetnikov med vojno pošiljal Mednarodni rdeči križ in da jim niso bile potrebne poštno znamke. Obstajajo dokazi, da so nekatere družine posluževale ukan in med vojno pošiljale skrivna sporočila pod poštno znamko. Na primer Corrie ten Boom, nizozemka, ki je delala za Odporniško gibanje, v knjigi *The Hiding Place* (Skriti kraj) iz leta 1971, opisuje svojo izkušnjo, ko je v nemškem zaporu prejela paket od doma. Z roko napisan naslov je stal poševno navzgor in desno in zdelo se je, da kaže na poštno znamko, zato je namočila znamko, jo snela in našla sporočilo: "Vse ure v tvoji omari so na varnem", kar je bilo kodirano sporočilo, da so Židje, skriti v skriti sobi pobegnili na varno.

Med vojno je en vojak vsak teden pisal materi, tako da vedela da je dobro in da je živ. En teden pismo ni prispelo in mama je začela skrbeti. Po nekaj dneh je prejela pismo vojske, v katerem jo obveščajo, da je bil njen sin ujet s strani sovražnika. Z mnogimi drugimi vojaki je v taborišču za vojne ujetnike. Po nekaj tednih je končno prejela pismo od svojega sina: "Draga mama, ne skrbi zame. Tukaj imajo dober odnos do nas, izpuščen bom takoj po koncu vojne. Poskrbi, da bo mali Tedi dobil znamko za svojo zbirko. Rad te imam, tvoj sin." Ženska je bila presrečna, vendar zmedena, ker ni vedela kdo je "Mali Tedi" ('Little Tedi'). Odločila se je, da sname znamko in jo pogleda. Ko je to storila, je na zadnji strani znamke našla majhne napisane besede: "Odrezali so mi noge".